

בת 80 ועוד רוקדת

השתולל, וווללת גם פה מרק, שם חביתה בודדה, כאן גבינה או ביסקויט. אבל זה באמת הגבול. בארבעים השנים האחרונות היא לא נגעה בכשר, דגים, או סוכר.

***

מרגרט היא אמנם בת 80, אבל גופה, רוחה ומוחה צעירים עדיין. השקפותיה על העולם המורו של שנות ה-70 מוכיחות על מוח רענן — לצד חוכמת-חיים עמוקה. לאותן המעוניינות ללמוד מנסיונה, היא מציגה פשוט ללכת ברוכה — אך להתחיל לאט ובהדרגה. התוצאות שוות את המאמץ, לדבריה.

השאלה היא רק אם כך גם חושבת עקרת-הבית הממוצעת — בכריסטינה אי בישראל. כי עקרת-הבית הממוצעת, בריר-כלל, מוכנה לוותר על התענוג להיראות בגיל 80 כמו מרגרט מוריס, לרקוד כמוה, וללבוש ביקיני כמוה — במחיר זלילה טובה עד גיל 80. ומי כמוך יודעת.

ספר מיוחד במינו עומד לצאת בקרוב לאור.

זהו סיפור חייה של מרגרט מוריס, רקדנית אנגליה בת 80 — הממשיכה לרקוד עד עצם היום הזה, וחושבת להמשיך ולרקוד — עד אין סוף, לדבריה.

כשאת מסתכלת בתמונתה (משמאל), ב-גזרתה בגיל 80 — והקמטים באמת לא חשופים — וקוראת את סיפורה, את נוטה להאמין שהיא כנראה באמת תרקוד ל-נצח.

הסוד שלה — כמה שלא נעים לספר זאת שוב, בסעם המיליון — הוא דיאטה. האשה שרקדה והרקדה במשך 70 שנים רצופות, היא צימחונית: עם השכמה — מיץ לימון, ואחריו תה עם דבש. ארוחת-בוקר — תה, דבש, ריבה. ארוחת-עשר — שוב מיץ-לימון. לצהריים — פירות, סלט חסה, וכמובן מיץ-לימון. וכמובן תה. הארוחה העיקרית, בערב, היא כבר רצינית יותר: ירקות — ולימון. מפעם לפעם מרשה מרגרט לעצמה ל-

חדש ביופי

המבול נמושך

ספק אם ישנה תעשייה אחרת בעולם ובארץ המציפה את לקוחותיה במבול בלתי-פוסק של מוצרים חדשים כתעשיית-היופי.

חורף וקיץ — גאות ושפל — מלחמה ושלום — שום דבר אינו מסוגל להפסיק את המבול האינסופי הזה. שני חידושים שהפיק לאחרונה המבול הם „הקוסמטיקה הרטובה“ של חברת „אנסאלס“ וריסים חדשים של חברת „הלנה רובינשטיין“.

חברת „אנסאלס“ הוציאה לאחרונה קו חדש של מוצרים קוסמטיים מכי-לים לחות, שלאחר השימוש בהם יש לך סיכוי להיראות כמו הדוגמנית מימין (כן, אבל איזה סיכוי!). „הלנה רובינשטיין“ הוציאה לשוק ארבעה דגמי ריסים חדשים משוכללים בעזרת מצמד ריסים מיוחד, הפועל בערך כמו מצמד של מכונית: לחיצה קלה — וזה מת-חבר.

רק שכאן רצוי ללחוץ ביד, לא ברגל.

לחלוחית של „אנסאלס“

מפעירת מצמד של „הלנה רובינשטיין“

המיפלצות שלי

הרגשתי נורא אשמה, והצלחתי בסוף ל-פייס אותה: „עכשיו תצירי לי ילדה רוכבת על אופניים, הצעתי. פרויד בטח היה מלקק אצבעות לשמוע את זה. שוב פעם קניתי שקט לעשר דקות. שקט יחסי, כמובן, שניצלתי אותו ל-“

אם יש מה שאני שונאת, זה שבוע בו נוחתות כל הצרות על הראש ביחד. בהתחלה נכנסתי למצב-רוח עקום בגלל חנויליה מרון. אחר-כך רבתי עם אריק: זרשתי ממנו שיפטיק לרכב על האופניים שלו, אחרי הידיעה בעיתון

העצבים מהחילים להשתפשף סצת

הגיש לרוני את המרק למיטה. זה לקח לה בדיוק שלוש שניות לתפוס את הצלחת עקום ולשפוך חצי על השמיכה. נש-ארתי בחיים, אני לא יודעת איך, וחזרתי למטבח. במקום את הפטרוזיליה, כמעט קיצצתי לעצמי את האצבע, ואז הופיעה דנה מחדש כשהיא מציגה בפני ב-פרצוף חמוץ דף ועליו שני עיגולים: „צירתי רק את הגלגלים, אני לא יודעת יותר“, הכריזה. „הלכתי אפילו אל ה-מרפסת להסתכל על האופניים, אבל זה קשה אפילו להעתיק. באמת, אמא תפ-סיקי לחשוב על דברים כאלה קשים. תגידי לי משהו קל.“

ערפל אדום מילא את המיטבח: „אולי תצירי מקל של מטאסאז“ שאגתי, ו-

שילד בן 13 נדרס למוות כשרכב על אופניים. כמובן שהוא הכריז שאני קוקו. מה שכנראה היה נכון בהחלט. אחר-כך רוני חלתה בשפעת, ובאופן אוטומטי דנה התחילה לנדנד לי, בגלל שהרגישה עצמה פחות חשובה: „אמא, מה לעשות?“ התחילה לרוץ אחרי בכל החדרים.

„תצירי תרנגולת עם אפרוחים, ניסיתי בכוחותי האחרונים.“
*
זה השתיק אותה — לעשר דקות. כשהיא הראתה לי את היצירה, לא יכולתי לא לצחק, למרות מצב-רוחי: פיקאסו לא היה עושה תרנגולת יותר מוצלחת. דנה נעלבה וקרעה את הנייר בכעס.